

Prins Floris

In de tuin van het paleis loopt een jongen.
Een bruine jongen met zwarte krullen.
Floris heet hij, en hij is een prins.
De vader van Floris is de koning van Spanje.
Rijk is hij, heel rijk.
Dat kun je ook wel zien: het paleis is enorm groot.
Er zijn wel honderd kamers. Grote, mooie, hoge kamers.
Alle kamers zijn beneden.
Want de koning heeft een hekel aan trappen lopen.

Het paleis is gebouwd van wit marmer.
Op de grond liggen blauwe, rode en groene tegeltjes.
Daarvan zijn prachtige figuren gemaakt.
Cirkels, vierkanten, sterren; allemaal door elkaar.
Mozaïeken zijn dat.

Aan de buitenkant van het paleis is een brede open gang,
een galerij.
Grote gekleurde potten met verschillende planten staan
langs de kant.
Vanaf de galerij kun je de kamers in.
Floris holt over de galerij. Hij gaat naar de kamer van
Fleur.
Er zijn veel kamers, maar Floris weet precies welke kamer
van Fleur is.
Van Fleur en van haar moeder.
'Fleur', roept Floris.

Voorzichtig schuift hij het zware gordijn weg.
Voor alle kamers hangt zo'n goudkleurig gordijn.
Om de warmte buiten te houden.
Want het is erg warm, daar in Spanje!

De kamer van Fleur

Floris loopt de kamer van Fleur in.
Het is een mooie kamer, met een groot bed erin.
Daarin slapen Fleur en haar moeder.
Boven het bed hangt een kruis.
Er staat een lage tafel in de kamer, met een schaal vol vruchten.
En een bank, met een heleboel kussens erop.

Verbaasd kijkt Floris om zich heen.
Niemand te zien? Waar kan Fleur zijn?
Misschien in de badkamer. Die is naast de kamer van Fleur en haar moeder.
De badkamer is ook al zo mooi.
Door een paar openingen in de hoge muren komt zacht blauw licht naar binnen.
De openingen zijn versierd met blauwe doorzichtige stenen.

‘Fleur’, roept Floris weer.
Maar ook in de badkamer is niemand.
Teleurgesteld loopt Floris naar buiten.
Nu moet hij de hele tuin doorzoeken.
En de tuin is zo groot als een park.

Eerst loopt hij naar de grote vijver, vol met prachtige vissen. De vissen schieten weg als Floris een steentje in het water gooit.

Om de vijver heen staan hoge bomen met dikke stammen.

En onder die bomen staan stenen banken.

Al is het nog zo warm, daar kun je altijd heerlijk koel in de schaduw zitten.

Naast de banken hebben de tuinmannen rozen geplant.

En tussen de rozen hebben ze lavendel gezaaid.

Zo ruikt het altijd lekker bij de vijver.

Floris kijkt achter alle boomstammen.

Maar hier is Fleur ook al niet.

Zoeken naar Fleur

Floris heeft de hele tuin doorzocht.
Hij heeft in de boomgaard gekeken en bij de stallen.
Hij heeft in de bloementuin gezocht en bij de schommels.
En nu loopt hij verdrietig naar het strand.
Daar zal Fleur niet zijn, want daar komt ze nooit.
Fleur en Floris mogen de tuin niet uit.
Ze mogen het strand niet op.
En ze mogen al helemaal de zee niet in.

Zonder Fleur voelt Floris zich akelig.
Iedere dag spelen ze samen, al vanaf dat ze heel klein zijn.
Fleurs moeder heeft altijd voor Floris en Fleur samen gezorgd. Vanaf de tijd dat ze baby's waren.
Want de moeder van Floris kan niet voor haar zoon zorgen. De moeder van Floris is namelijk de koningin van Spanje. Zij heeft het druk met allerlei andere bezigheden, met koninginne-bezigheden.
Zij moet vaak belangrijke mensen ontvangen.
Daarvoor moet zij mooie kleren laten maken.
En schitterende juwelen.
Die moet ze uitzoeken en passen.
En ze moet haar haar en haar huid goed verzorgen.
Daarvoor gebruikt zij dure zalfjes.
Die zijn gemaakt met kruiden en het sap van speciale planten.
De koningin gebruikt heel wat zalfjes op een dag.

Floris loopt naar het einde van de tuin, die is omgeven door een witte muur.

Het is een hoge muur, met wachters erop.

Want het paleis moet natuurlijk goed beschermd worden.

Floris klimt in een boom en kijkt naar het strand en de zee.

Heerlijk is het hier. Lekker koel, in de zeewind.

In de verte, op het strand, staat een vrouw. Een vrouw met een klein meisje.

Floris kijkt nog eens goed.

Is dat Fleur niet? Fleur en haar moeder?

Schrijfiles

Floris rent door de poort de tuin uit en het strand op.
Een wachter probeert hem tegen te houden, maar Floris is te snel.

‘Fleur’, roept hij. ‘Fleur, ik heb je overal gezocht. Wat doe je hier?’

De moeder van Fleur kijkt op.

Ze zwaait naar Floris.

Dan kijkt ook Fleur op. Ze lacht naar de bruine prins.

‘Floris’, roept ze blij. ‘Kijk eens, ik kan schrijven.’

Hijgend staat Floris even later naast Fleur.

Trots wijst ze naar een paar letters in het zand.

‘Die heb ik geschreven’, zegt ze. ‘Mijn moeder heeft het me geleerd.’

Floris is onder de indruk.

‘Wat staat er?’, vraagt hij.

‘Fleur’, zegt ze stralend. ‘Mijn naam!’

‘Contès, kunt u mij dat ook leren?’, vraagt Floris.

‘Natuurlijk’, antwoordt Fleurs moeder.

‘Pak maar een stok. Dan gaan we nu jouw naam schrijven.’

Floris kijkt om zich heen.

‘Ik zie geen stok, contès’, zegt hij. ‘Is de steel van die bloem ook goed?’

Hij wijst naar een dode zonnebloem die op het strand ligt.

Fleurs moeder knikt.

‘Ja, hoor. Die steel is stevig genoeg om te schrijven’,
zegt ze.

Ze zijn een hele tijd bezig met de letters in het zand.
Fleurs moeder doet het voor en de kinderen schrijven de
letters na.

‘Eigenlijk is het gewoon natekenen’, zegt Floris lachend.
Ze zijn zo ingespannen bezig, dat ze de tijd vergeten.

De koning zit intussen tegenover zijn vrouw aan de grote
eettafel.

Het is tijd voor het middageten; de eetbel heeft al
geklonken.

Maar Floris is er nog niet.

‘Ga Floris zoeken’, zegt de koning tegen een bediende.

‘Hij zal wel bij Fleur en haar moeder zijn’, zegt de
koningin.

Ze kijkt de koning blij aan.

‘Ik ben toch zo enthousiast over de contès’, zegt ze tegen
hem.

‘Zij is de beste hofdame die ik ooit heb gehad.

En zij zorgt ook zo goed voor Floris.’

De koning lacht tevreden.

Hij heeft zijn vrouw die goede hofdame cadeau gedaan.

Acht jaar geleden.

Ze was toen net zwanger van Floris.

En hij wilde haar een bijzonder cadeau geven.